

ГЛАВА XIII

Славъ получи картичка, съ която Ася го канѣше въ къщата си и дълго я въртѣ между пръститѣ на дебелитѣ си ръце.

— Гледай ти ! — повтаряше си той и всички пластове по лицето му се раздвижваха, за да се усмихне. Косата му тържествуваща стърчеше съ всичкитѣ си невчесани къдри.

Въ тоя моментъ въ редакционната му стая нѣмаше никой. Презъ прозореца парѣше есенното слънце, а на масата, единъ голѣмъ рѣзенъ хлѣбъ намазанъ съ масло очакваше да бжде изяденъ.

Славъ много отдавна не бѣ виждалъ своя зеть, но неочакваната покана не го зарадва както това можеше да бжде преди известно време. Той само се очудваше и ужасно много любопитствуваше да узнае за какво е дотрѣбвалъ на недостъпния Ася Струмски.

Мислѣше най-различно и тъй като не можеше да спре на нѣщо опредѣлено, докато мисълта му бѣше заета съ злободневката, започна да яде. Той отхапа рѣзена хлѣбъ отъ единия край, после го обърна отъ другия, сложи го следъ това на ма-